Pjesme - Danijela Zagorec

Nešto

Napisat ću ti nešto,
da te odmaknem od tebe
jer previše brineš
što kasni tramvaj,
onaj jedini s brojem
naših godina.
Ne brini, nitko ne
primjećuje da sjediš
na istom sjedalu
već godinama i
čuvaš inicijale
svoje ljubavi.
Mladić sa slušalicama
sjedi blizu,
odsutan je, tko zna
ima li signala.
Djevojka ružičaste kose
unosi nemir,
teškom se šminkom
oslonila na sebe
dok šalje poruke
u rukavicama
bez prstiju.
A ti i dalje tražiš da
ostvarim obećanja
što neispunjena lebde
oko ulične svjetiljke.
Znaš li da zbog tebe
drugačije brojim dane,
lovim jeseni
u crvenom hrastu
i vode klokotave
u žilama pruća,
čujem gudače u
treptaju srne,
u dlanu grijem
mrazna jutra?
Znaš li da ću ti
šapnuti nešto,
uplesti se u riječi
i ploviti
uzvodno,
u suprotnom smjeru?
I znaš – opet sam u
tramvaju sjela
na tvoje mjesto...

19. 11. 2022.

Donosimo rukovet stihova autorice koji je složila od cvjetova (stihova) različitih boja i mirisa, od latica riječi obojanih vedrinom i melankolijom, vjerom i nježnošću, nadom i retoričkim pitanjima. Pažljivo poslaguje svoje redove. Ne traži rimu, s lakoćom mijenja lica, datira pjesme i trga ih od zaborava. Jednim naslovom ona najavljuje Nešto, a ako priđete bliže, čitate i prepustite se narativu stihova, shvatit ćete da je rečeno Sve. Kad je sjela na isto mjesto u tramvaju, postalo je nebitno ima li signala i jesu li joj ostali putnici uočljivi. Iz motiva klokotave vode i žilja pruća izbija ljubav koja ne traži, samo daje. Kome da se opravdavam zato što volim jesen, kaže na početku pjesme Trijumf. Nama sigurno ne treba jer čitajući uživamo u slikama koje nam donosi, koje je filigranski izbrusila pa nam podastire kao na slikarskome platnu. Da autorica uživa u jesenskim motivima vidljivo je i u pjesmi Kap, kad se razmiče magla i čeka se kiša, a jedna kap mijenja gledište. U strahu da bi moglo ponestati kiše, ta kap ipak dodirne tlo i odjednom nije problem da pjesma stane. Vrata su joj otvorena, rekli bismo. Čak i u onoj poznatoj Kad ti se zatvore vrata, netko je ostavio otvoren prozor, motivi vrata i prozora nisu sukobljeni, već se drže jedan za drugog, kao da navještaju da će jedno uvijek biti otvoreno. I da imamo nadu, nakon trnja i križa, ona nam jako, jako treba.

Marija Halaček

Ostavi vrata otvorena

Ostavi vrata otvorena
i ja ću sigurno doći,
promrzlih prstiju
i toploga daha
zaustavljenog na izlogu
tvoje omiljene knjižare.

Skuhat ću kavu bez šećera,
okrznuta šalica
preživjela je studentske dane.
Bit će ti neugodno,
prošla je akcija
u kvartovskom dućanu.
Nisi stigao kupiti novu.

Preskačemo banalnosti,
nespretno mi dodiruješ kosu,
citiraš Ujevića,
noć je gusta, cijedi se oko nas
kao maslinovo ulje
u prešama starih otočana.

Znam da voliš meke tkanine,
poput krojača promatraš moj struk.
Gledamo se tiho,
prostor se smanjio,
a to je samo vrijeme
koje smo čekali,
mi koji volimo riječi,
odbacujemo koncept priče,
postaje lakše u tuđim stihovima,
kao u mekim cipelama.

Može šansona? – razbijaš tremu,
pitanje se lijepi o staklo.
Odabirem glazbu
i umjesto pozdrava šapćem:
Ostavi vrata otvorena,
ja ću sigurno doći.

Odmaknula sam zavjesu

Odmaknula sam zavjesu, gustu od pogleda,
otvorio se prozor bez trapezastih lastavica
gdje se naslućuje i ovdje i sada
u oštrom zraku nad zlatousnim šumama

Cijedi se smola, zakapljuje jutro
i nije lakše ako se zna odgovor
na pitanja izletjela iz lukavih okvira
koje je netko nemarno ostavio

Suzio se prostor, klopoću dani,
o kotače se lijepi vrijeme,
zbog ishitrene sreće
nestaje ravnoteže

19. siječnja 2023.

Kap

Tresem se od pomisli
da ponestane kiše
pa da oblaci klize
nebeskim prugama žedni,
stojeći u redu dok škripi vrijeme
dan po dan

Možda vjetar zaljulja peteljke,
kojima se drže o nebo,
u uporištu tromi i umorni,
pomalo sjetni,
umreženi strahom
od gledanja nizine

Sunce razmiče magle,
vojnici traju
u sjaju štita,
otkrivajuć slabosti
tuđih visina

Jedna se kap
spustila
do tla

23. studenoga 2024.

Rukovet nade

Dok samoću si nosio na križu,
u kamenu ostao je muk,
pognusmo glave
pred oblacima tučonosnim,
u sramu maleni,
zarobljeni u godu masline.

Zasja sunce...

Iz svake Tvoje rane
zapjevaše psalmi,
iz trnove krune poletješe ptice,
bijele lastavice,
da saviju gnijezda
u naše sklopljene ruke
pa da zagrlimo ovovremenost
i rukovetom nade ljubimo
svako zrno, kap i zraku,
korijen, vlat i plod,
život Tobom darovan.

Trijumf

Kome da se opravdavam
zato što volim jesen,
prazničku raskoš na
svilenim rubovima šuma.

I zlatni prah, tragove nadrealizma
posute usput po stazama sna.

Cijedi se rumenilo
listovima bukve i hrasta,
zaigrane pore, čipke beskraja,
dišu samoću.

Komadić narančastog neba
spuštam u šalicu ugrijanu
prstima prevrtljivog bršljana.

Poskakuju zrake,
sve postaje slikarevo platno,
boje se otimaju,
bježe iz okvira,
rastaču se po stanicama tijela,
trenutak je trijumfa.
Sve do zadnjeg lista,
sve do smiraja.

4. studenoga 2025.